

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 735: Ý Ở Chỗ Không Ngừng Hoằng Dương Bộ Kinh Này, Không Để Đoạn Tuyệt, Thì Lợi Ích Vô Cùng Vô Tận

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 062)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Ý tại triển chuyển hoằng dương thử Kinh, bất linh đoạn tuyệt, lợi ích vô tận yên.】 *(Dịch nghĩa: Ý ở chỗ không ngừng hoằng dương kinh này, không để đoạn tuyệt, thì lợi ích vô cùng vậy.)*

Phật Pháp cần phải được hoằng dương, Phật Pháp cần phải được lưu thông thì mới có thể làm lợi ích cho đông đảo tất cả chúng sanh, Phật Pháp tuyệt đối không có sự tự tư tự lợi. Chúng ta tự mình tu hành là làm tấm gương cho đại chúng; đoàn thể chúng ta tu hành là làm tấm gương cho các đoàn thể khác. Trong Tam Quy Y, “Quy y Tăng, chúng trung tôn”. Câu nói này có ý nghĩa gì? Thế nào gọi là Tăng? Tăng là hòa hợp, thanh tịnh, sáu căn thanh tịnh, một trần không nhiễm. Trong tâm, chính là “vô trụ”, cũng chính là “vô thật” (không thật) mà ở đoạn kinh này nói đến; tu Lục Hòa Kính, đó chính là “vô hư” (không hư), chính là “sanh tâm”. Tăng đoàn mang ý nghĩa này, “vô trụ sanh tâm”. Sáu căn thanh tịnh là vô trụ; tu Lục Hòa Kính là sanh tâm; vô thật vô hư. Đoàn thể tu Lục Hòa Kính, hiện nay chúng ta gọi là đoàn thể, thời xưa trong Phật môn gọi là “chúng”. “Chúng”, dùng lời hiện nay để nói, chính là đoàn thể.

Trong xã hội có rất nhiều đoàn thể, con người không thể rời khỏi xã hội mà sinh tồn, có đoàn thể lớn, đoàn thể nhỏ. Đoàn thể lớn là quốc gia, đoàn thể lớn hơn nữa là Liên Hiệp Quốc, đó là đại đoàn thể. Đoàn thể nhỏ, đối với đồng tu tại gia thì đoàn thể nhỏ nhất chính là gia đình, gia đình là một tiểu đoàn thể. Chúng ta không có cách nào rời khỏi cuộc sống đoàn thể. “Tôn” là tôn quý, Tăng đoàn là đoàn thể tôn quý nhất trong tất cả các đoàn thể; nói cách khác, Tăng đoàn là tấm gương tốt cho tất cả các đoàn thể. Tăng đoàn lấy điều gì để làm tấm gương cho mọi người? Tâm của mỗi người đều thanh tịnh, mọi người chung sống hòa mục với nhau, đối xử với nhau bằng Lục Hòa Kính. Sự kiến lập

của một Tăng đoàn sẽ ảnh hưởng đến các đoàn thể khác, người ta đến đó vừa nhìn thấy, đoàn thể này sẽ khiến cho mọi người sanh tâm cung kính, sanh tâm ngưỡng mộ, họ liền nghĩ đến việc “chúng ta phải học tập theo họ”, đây chính là bổn thí. Không cần phải dùng lời dạy bảo, mà đích thực làm ra cho bạn xem. Tăng đoàn rất đáng quý, nếu thực sự là một Tăng đoàn thì chư Phật sẽ hộ niệm, Long Thiên sẽ ủng hộ. Thần Hộ pháp hộ trì ai? Là hộ trì Tăng đoàn chân chính. Nếu như tâm chúng ta không thanh tịnh, không thể chung sống với người khác, không hợp nhau, thì đó chính là không hòa hợp. Đoàn thể này đâu có bao nhiêu người đi chẳng nữa, lớn mạnh đến đâu đi chẳng nữa, cũng không được gọi là Tăng đoàn, không thể xưng là Tăng đoàn. Tăng đoàn nhất định phải là tâm địa thanh tịnh, tu hành Lục Hòa Kính. Hiểu được ý nghĩa này tức là cần phải “triển chuyển hoằng dương” (truyền bá không ngừng), trong Tăng đoàn chính là phải gánh vác sứ mạng này, đảm đương trách nhiệm này.

Một đạo tràng, chư vị phải hiểu rõ, bất luận là quy mô lớn hay nhỏ, trụ trì chính là người gánh vác trách nhiệm. Trách nhiệm của ngài chính là hoằng hóa một phương. Trụ trì cũng giống như hiệu trưởng của một ngôi trường vậy, ngài phải chịu trách nhiệm. Hiệu trưởng có thể không giảng kinh, có thể không thuyết pháp, có thể không trực tiếp lên lớp, ngài thỉnh mời giáo viên, nhưng vị giáo viên đó có thực sự là bậc thiện tri thức hay không? Đây là trách nhiệm của hiệu trưởng. Thỉnh mời được một vị thiện tri thức tốt, chúng sanh ở một phương này đều được lợi ích; nếu như thỉnh mời người không phải là bậc chân thiện tri thức, thì hiệu trưởng phải chịu trách nhiệm, hiệu trưởng có lỗi lầm. Cho nên hiệu trưởng có quyền, quyền giáo dục nằm trong tay ngài, quyền giáo hóa chúng sanh nằm trong tay ngài. A-xà-lê chính là giáo viên. A-xà-lê là giáo viên, đã là giáo viên thì không có quyền, nhưng giáo viên có năng lực. Cần phải phân biệt rõ ràng giữa quyền và năng lực. Vị ấy có năng lực làm việc thay cho hiệu trưởng, nhiệm vụ mà hiệu trưởng giao phó, vị ấy phải nghiêm túc hoàn thành. Cho nên một ngôi tự viện thì hoàn toàn không khác gì một ngôi trường. Chư vị hãy quan sát thật kỹ, chế độ tùng lâm của Trung Quốc chúng ta chẳng khác gì trường học hiện nay. Trụ trì là hiệu trưởng, thủ tọa quản lý giáo vụ, duy na quản lý huấn đạo, giám viện là tổng vụ. Chức sự cương lĩnh của trường học hiện nay có giáo vụ, có huấn đạo, có tổng vụ. Danh xưng trong cửa Phật chúng ta tuy không giống nhau, nhưng chức vụ thì hoàn toàn tương đồng. Quý vị quan sát thật kỹ sẽ thấy, đó chính là tổ chức của một trường học. Cho nên, phải gánh vác sứ mạng hoằng pháp lợi sanh.

Trong tất cả các pháp, bất luận là tông nào, phái nào, pháp môn nào, “Kinh Kim Cang” đều dung thông với hết thảy mọi tông phái, pháp môn, bởi bộ kinh này giảng về những nguyên lý và nguyên tắc tu hành. Nếu mọi người vừa nhìn liền cho rằng “Kinh Kim Cang” là của Thiền tông, thì quý vị đã nhìn quá thiên lệch và hẹp hòi, đó là thành kiến hẹp hòi. Giáo nghĩa của “Kinh Kim Cang” là thông suốt tất cả các pháp môn, không những bao trùm toàn bộ pháp Đại thừa, mà ngay cả pháp Tiểu thừa cũng được bao hàm trong đó. Đoạn kinh văn phía trước chúng ta đã đọc qua: “Tu-đà-hoàn bất tác thị niệm, ngã đắc Tu-đà-hoàn quả” (*Tu-đà-hoàn không khởi lên ý niệm rằng ta chứng đắc quả Tu-đà-hoàn*), đó chính là ý nghĩa của “Kinh Kim Cang”, chính là ý nghĩa của “vô trụ sanh tâm”. Có thể thấy kinh này thông cả Tiểu thừa, không có một pháp nào là không thông; không những thông Tiểu thừa, mà còn thông cả pháp thế gian. Người thế gian nếu học được phương pháp này của “Kinh Kim Cang” thì có thể kiến lập đại công, lập nên đại nghiệp ở thế gian, điều này một chút cũng không giả. Cho nên lợi ích của bộ kinh này là vô cùng vô tận, hết thảy các pháp thế xuất thế gian đều không thể rời khỏi Kim Cang Bát Nhã.

Trong đoạn kinh văn này, mấu chốt chính là hai chữ “Thọ Trì”. Nếu như không có sự thọ trì, thì mọi điều khác đều không thể bàn tới, hai chữ “Thọ Trì” này chính là mấu chốt cốt lõi.